

DET VIGTIGSTE ER PASSIONEN

altid passionen

En brutal trafikulykke kvæstede Allan René Olsen i en grad, så han ikke blev spået mange chancer for overlevelse.

Men han kæmpede sig ikke bare tilbage til livet, men til et drømmeliv med kone, børn, succesfuld virksomhed og masser af passion for livet og andre mennesker.

Med passion kan man disciplinere sig selv til alt, mener han.

> AF LENE RODE > FOTO: BRIAN RASMUSSEN

Jeg vågnede ved, at der var en idiot i bilen, der råbte og skreg. Det var så irriterende. Først bagefter opdagede jeg, at det var mig selv, fortæller Allan René Olsen om den morgen i marts for 13 år siden, hvor hans lille Fiat lige var blevet torpederet af en modkørende bil med 160 kilometer i timen og en sovende 18-årig chauffør. Den 18-årige døde på stedet.

Jeg var 23 år, og jeg skreg, at jeg ikke ville være en grønsag.

Så sagde min ven Asbjørn:

»Nej, men hvad vil du så?«

Han blev ved med at presse mig og sige: »Du vil ikke være en grønsag, men hvad vil du?«

Jeg syntes, at han var en nar, men til sidst råbte jeg: »Jeg vil gå!« »Fint, så har du da en retning,« sagde Asbjørn.

Med i Allans bil var hans kæreste Maj-Britt og hans søster Lotte. Maj-Britt slap med benbrud, søsteren døde knap et døgn efter ulykken, og Allan var så hårdt kvæstet, at lægerne ikke forventede, at han ville overleve. Han blev lagt i kunstigt koma i tre dage og opereret i 12 timer. Og han overlevede – men med udsigt til at få amputeret det ene ben, fordi knoglerne var fuldstændig knust, og den ene arm, som var under mistanke for koldbrand.

– Jeg var 23 år, og jeg skreg, at jeg ikke ville være en grønsag. Så sagde min ven Asbjørn: »Nej, men hvad vil du så?« Han blev ved med at presse mig og sige: »Du vil ikke være en grønsag, men hvad vil du?« Jeg syntes, at han var en nar, men til sidst råbte jeg: »Jeg vil gå!« »Fint, så har du da en retning,« sagde Asbjørn. Og derfra tog mit urinstinkt over.

Jeg satte min søster og sorgen over hendes død til side, for jeg kunne simpelthen ikke rumme det samtidig med kampen for at leve og gå. Det var ikke en rationel beslutning, men noget jeg gjorde instinktivt. Og var jeg gået i dyb sorg, havde lægerne sikkert fået ret. I stedet blev jeg fuldstændig besat af, at jeg ville gå, selvom alle sagde, at det var umuligt. Jeg lagde morfin til side, så jeg kunne træne om natten, hvor jeg ellers skulle ligge stille. Og jeg drak rigtig meget snaps for at holde smerterne væk, når jeg trænede. Jeg fik så meget trods i mig, og jeg var helt sikkert ikke den nemmeste patient. Jeg var åndssvag og irriterende til tider. Når dit fokus bliver så skarpt, at alt andet bliver ligegyldigt, tenderer det noget sygeligt. Jeg var ikke særlig optaget af, hvordan Maj-Britt eller

min mor havde det. Jeg blev meget egocentreret, og det vil nok altid være et traume for mig. Men det er ikke sådan, jeg er. Det var kun mit træk i den situation – og det har bragt mig derhen, hvor jeg er i dag, siger Allan.

Hvad vil du?

Og Allan kom op at gå. Først på krykker. Og da han giftede sig med Maj-Britt 10 måneder efter ulykken, gik han op ad kirkegulvet – uden krykker for første gang. Fordi han ville.

To år før ulykken døde Allans far af stress. Han var fiskeskipper i Thy og sagde altid til sin søn, at han aldrig skulle blive selvstændig, for det var for hårdt. I dag mener Allan selv, at det var tabet af faderen og søsteren og hans egen hårde kamp efter ulykken, der skabte kimen til det, han siden har gjort med sit liv.

Han skiftede sit sikre job i erhvervsrejsebranchen ud med et vovet spring ud i karrieren som selvstændig med egen konsulentvirksomhed, Add Focus, ud fra ønsket om at gøre en forskel for mennesker og organisationer.

– Jeg havde ikke nogen relevant uddannelse, og alle sagde med kærlighed, at jeg skulle skrue ambitionsniveauet ned. Men jeg blev trodsig igen og aftalte med Maj-Britt, at det maks. måtte koste 200.000 kr. Hvis det så ikke kørte, ville jeg droppe det. Jeg nåede op på 196.000 kr., før det vendte. Jeg tog uddannelsen som coach og en masse andre kurser, og efterhånden fik jeg flere og flere kunder – bare ved mund til øre-metoden.

Og resten er så at sige historie. I dag er vennen Asbjørn blevet en del af virksomheden, som i høj grad stadig tager udgangspunkt i det spørgsmål, Asbjørn stillede Allan i hospitalssengen: »Nu har du fortalt, hvad du ikke vil – men hvad vil du?« For det mener Allan er selve nøglen til selvdisciplin og det gode liv.

– Når man virkelig vil noget, virkelig passioneret vil det – så er man også selvdisciplineret. Så kan man slet ikke lade være. Den store forskel ligger i den energi, man lægger i sit ønske. Om den er positiv eller negativ. Om man siger: »Jeg vil ikke være en grønsag« og »Jeg vil ikke være tyk« – eller man siger: »Jeg vil gå!« og »Jeg vil være sund!« Det gælder om at gribe sig selv rigtigt og skabe nye vaner. Om at melde sig ind i de små skridts klub og huske intentionen bag handlingen. Hvad var det, jeg gerne ville – og hvorfor? forklarer Allan.

– Hvis man for eksempel er social- og sundhedsassistent, så er man nok ikke blevet det for lønnen. Hvad var det så? Var det for at være noget for andre? Jamen, så er det der, ens fokus skal

være. Der er jo ingen mening i at være disciplineret, hvis du ikke ved, hvor du vil hen.

Passioneret selvdisciplin

Så i dag er Allan René Olsen ambassadør for den passionerede selvdisciplin, og han har hjulpet virksomheder som Vestas, Arla, Nordea, Dong, Lego og TDC med at vække den i både medarbejdere og organisation. Og han siger selv, at han har lige præcis det liv, han ville vælge, hvis der var frit valg på alle hylder.

– Det er vigtigt at gøre op med sig selv, hvad drømmen må koste. Vil du være millionær? Fint, hvad må det koste? Må det betyde, at du arbejder 60 timer om ugen og ikke ser din familie ret me-

Jeg vil så gerne have, at mine børn bliver ressource-spejdere i stedet for fejlfindere. For ressource-spejdere bruger den positive energi, tager ansvar og følger deres passion.

get? Det nytter jo ikke at hænge med hovedet og sige: »Hvis rammerne var anderledes – så skulle I se en mand, der trivedes.« Nej, det starter inde fra. Hvad kan jeg byde ind med her?

Og også derhjemme hos Maj-Britt og deres to børn, Ane på 7 og Marcus på 9 år, er det den kultur, der præger alt, hvad de gør. Blandt andet spørger de hver dag hinanden om de tre bedste ting fra deres dag og minder hinanden om, at man selv vælger, hvad for en dag man får. Og så roser de hinanden alt, hvad de kan.

– Jeg vil så gerne have, at mine børn bliver ressource-spejdere i stedet for fejlfindere. For ressource-spejdere bruger den positive energi, tager ansvar og følger deres passion. For passionen er det vigtigste. Altid passionen. Så kommer selvdisciplinen til at skabe sig et godt liv helt af sig selv. ■

Læs mere om Allan René Olsen på:
www.addfocus.dk